

עפ"ת 27493/02/14 - חוסאם חוארי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 27493-02-14 חוארי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10210039631

מספר בקשה: 1

בפני	כב' השופט חננאל שרעבי
המבקש	חוסאם חוארי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור המכוון כנגד חומרת העונש.
2. גזר הדין ניתן ביום 24.11.13, מכאן שהבקשה מוגשת באיחור של 36 ימים.
3. בבקשה טוען המבקש כי לא ידע ולא קיבל הסבר ראוי על ידי בא כוחו, כי יש לו זכות להגיש ערעור, וכי עליו להגיש את הערעור תוך 45 ימים ממועד מתן גזר הדין.
4. בתגובתה מתנגדת המאשימה לבקשה מנימוקים כדלקמן:
 - א. גזר הדין ניתן בנוכחות המבקש ובנוכחות בא כוחו, ואף נרשם בפרוטוקול כי קיימת זכות ערעור תוך 45 ימים. מכאן כי אין כל בסיס לטענת המבקש כי לא היה מודע ולא קיבל הסבר על זכותו לערעור.
 - ב. גם סיכויי הערעור קלושים, שכן ההרשעה וגזר הדין ניתנו במסגרת הסדר טיעון סגור, והעונש שניתן תואם את המוסכם בהסדר הטיעון.
5. ביקשתי את תשובת המבקש לתגובת המשיבה, אך זו לא ניתנה.

6. נקודת המוצא לדיונונו הוא סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982.

מהוראת חוק זה עולה, כי בשונה מההליך האזרחי, אין צורך ב"טעמים מיוחדים", לשם הארכת מועד בפלילים. ביסוד גישה זו מונחת צורך למתן שיקול רחב לבית המשפט בנוגע להארכת מועד להגשת ערעור או בקשת רשות ערעור, שעניינם חפות או אשמתו של אדם וכן מידת עונשו.

לכן, כשמוגשת בקשה להארכת מועד על ידי נאשם (להבדיל מהמדינה), ייטה בית המשפט להתייחס לבקשה זו ביתר חיוב, על מנת לאפשר למי שהורשע בפלילים למצות את הליכי הערעור בעניינו. רגישות זו נגזרת מהפוטנציאל הטמון בהליכים פליליים מפגיעה בחרותו, כבודו ובשמו הטוב של הנאשם.

יחד עם זאת, אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליכים פליליים ייעשה כדבר שבשגרה, שהרי זהו היוצא מן הכלל. בהתחשב בעקרון סופיות הדין ובצורך בהצבת גבול להימשכות ההליכים; בהתחשב באינטרס של הצד שכנגד ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות והוודאות המשפטית; ונוכח הקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור שהוגש באיחור, אין ליתן ארכה להגשת ערעור או בקשת ערעור בפלילים, אלא בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת. ככל שמשך האיחור ארוך יותר כן יקבע משקלם של הנימוקים האחרים הנוטים לדחיית הבקשה.

ראה לעניין זה:

בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר נבו);

בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר נבו).

7. בבש"פ 6125/09 המוזכר לעיל דובר באיחור בהגשת בקשת רשות ערעור של 5 שבועות (סדר גודל של איחור דוגמת המקרה דנן), ושם דחה בית המשפט את הבקשה כיוון שלא מצא שמדובר באיחור לא מבוטל והסבר לאיחור שאינו מרשים (סעיף 8 להחלטה).

8. **מן הכלל אל הפרט במקרה דנן - לאחר שבחנתי את סעיפי הבקשה מצאתי כי דינה להידחות מהטעמים הבאים:**

א. מדובר באיחור של 36 ימים, למעלה מ-5 שבועות, ומדובר באיחור לא מבוטל.

ב. הטעם שהעלה המבקש בבקשתו אינו טעם משכנע שכן הוא היה מיוצג במסגרת ההליך בבית משפט קמא, וגם נרשם בסוף גזר הדין "זכות ערעור תוך 45 ימים".

לכן, טענתו כיום של המבקש שלא ידע שיש לו זכות ערעור ו/או לא הוסבר לו ו/או לא אמרו לו המועד להגשת הערעור, אינו נימוק משכנע.

ג. מעבר לכל זה גם מצאתי כי סיכויי הערעור אינם גבוהים, וזאת אני אומר בזהירות ראויה.

גזר הדין הושג במסגרת של הסדר טיעון, וזאת לאחר תיקון כתב האישום (עבירת נהיגה בשכרות שיוחסה לו בכתב האישום המקורי תוקנה לעבירת נהיגה תחת השפעת אלכוהול).

הוסכם במסגרת הסדר הטיעון כי המבקש יורשע ויידון ל-11 חודשי פסילה, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס לשיקול דעת בית המשפט.

יותר מזה - בישיבה שלאחר מכן הודיעו הצדדים על קיומה של פסילה על תנאי העומדת לחובת המבקש, אך הוסכם שהפסילה המותנית תופעל בחופף לפסילה עליה הוסכם, וכך היה.

לכן סבורני כי סיכויי הערעור אינם גבוהים.

9. **כל זה מלמדנו כי אין טעם ממשי המניח את הדעת למתן ארכה להגשת הערעור, ולכן אני דוחה את הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור.**

10. המזכירות תעביר החלטתי זו לצדדים ותבטל את הדין הקבוע בנדון בפני כב' השופט ליפשיץ ליום 23.3.14.

החלטתי ניתנה כרשם בית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, ט' אדר ב תשע"ד, 11 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.